

[Stalberg, Vilhelmina]

Kjærlighedsvisen

om

Hjalmar og Hulda.

Paa blomstertædt Bakke sad Hjalmar og kvad
Om Fortids Bedrifter en Gang.
Dg Liljernes Bøger og Rosernes Blad,
Sig boiede dybt for hans Sang.
Dg Fuglene sade saa tausé paa Grene,
Som gyldne Kornar paa Straaene pene,
De nikkede Bifald ved Vaarvindens Magt.
Kjætt straalte hans Pande og frigerske Dragt.

V box 13:388

Dg hele Naturen, fornyget og fjon,
Saa yndig i feflige Skrud,
Med nyflettet Blomfkrans og Vaarkappe fjon,
Nu lo fom en længtende Brud,
Dg Glæden og Vren og Elfkovens Minde
Sin Trylleglands vifte for Ynglingens Sinde.
De fvoevd paa Vinger med guldfarvet Glands,
Sødt hød de ham Vre, Lykfalighed, Navn.

Da nærmed fig Hulda og Drømmen forfvandt
For Ynglingens henryfte Syn,
Han faa bare hende, faa Rødmen, fom brandt
Dig Purpur paa snehvide Sky'n
Han kysfed en Taare af ftraalende Die,
Han tænkte paa Verden og Striden faa foie.
Lykfalig han fank i fin Tilbedtes Favn,
Han glemte bort Vre og Rngte og Navn.

„Du elsker mig, Hulda, og Jorden mig bær;
Jeg Duggen paa Rosen er lig
Du elsker mig Hulda, og Lykken den er
Ei nu mere fremmed for mig;
Thi Kjedsomheds Tomhed og Længfjelens Smerte
De finder ei Veien ned til mit Hjerte;
Thi er ei Naturen, min Bige, med dig
Et sandt Paradis her paa Jorden for mig?

„Men fvoiger du mig, o! da fluffes min Sol,
Da fprænges af Angefl mit Bruf;
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Ei nogen fom ffejnter mig Trøfl;
Dg fvoerg mig, min Hulda, Gud horer paa Dig,
Mig aldrig at glemme, hvor end det gaar mig,
At være mig trofaff i Liv og i Død,
At elffe din Hjalmar i Lyfl og i Nød“.

„Min Hjalmar“, fa Hulda med fød Melodi
Dg luffed hans Mund med et Kys.
„Hvor tidt har jeg fagt, at jeg trofaff vil bli;
Det famme jeg fvor dig jo nys,
Dg fvoerger jeg Hjalmar, ved Himlen fom hor mig
Dig aldrig at glemme, hvordan det faa gaar dig;
Dg blot for min Hjalmar jeg klæ'r mig til Brud,
Men bryder jeg Eden, faa ftraffe mig Gud“.

Dg Solen var funken og Fuldmaanen lo
Saa mildt til de elfkende To.
Om Baffen fit Tusmørke Aflienen drog,
Men endnu de fæde i No;

Dg maatte de hver til fit eget Hjem vandre,
Saa fvoere de hoit at bli' tro mod hverandre.
Dg Hulda hun loved at møde fin Ven
Ved næfle Dags Skumring paa Baffen igjen.

Saa leved den falige Hjalmar en Tid,
Dg Sommeren ilede med Haft,
Med Som'ren og flngtet hans gylbne Fred,
Som Dalens bortvifnede Græs;
Thi faa udbrod Krigens fortærende Plage,
Fra forgende Mo maatte Hjalmar bortdrage
I Striden, men Hulda i Elfkovens Glød
Ham atter fvor Trofaff i Liv og i Død.

Et Mar var han borte, og Glæde og Liv
Nu vorte i Landet paanyt.
Endt var nu den grufomme blodige Riv,
Dg Sorgen til Glæde var bli't.
Med Ar og med Frugter fig Jorden mon fmykke,
Da fkyndte vel Hjalmar fig hjem for at trykke
Sin længtende Brud til fit trofaffe Bruf,
At ombytte Savnet med Glæde og Trøfl.

Ved Hjemmet han mødte den aldrende Svend,
En Nabo, og tryffet hans Haand.
„Velkommen, du modige Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land.“
„Tak, Svend,“ fagde Hjalmar, „hvor gaar det
med hende

Jeg iler nu derbort, og snart fkal hun fende
Et himmelfk forførende Blik bort til mig;
Du hindrer mig Svend, jeg forffaar ikke dig.“

Dg Svend tog i Bidslet og ryffed hans Hefl
Tilbage et Skridt noget hvaff
„Jeg frygter, Du bli'r ingen velkommen Gjæfl“,
Da blegnede Hjalmar med Haft.
„Opmande dig Yngling, med Mod for at høre
En Hilsning, fom Glæden din nok vil bortføre;
Vid da, at fjon Hulda, forfkræf'lige Bud,
Idag er den ffore Sebaflians Brud“.

„O Himmel og Afgrund“, freg Hjalmar og flog
De Staalhandfker fammen med Skræf.
„Menederffe vent kun jeg træffer dig nok“
Dg dov for den gamle Mand's Kvæf,
I Firsprang han red til den Trolofes Hytte,
Hvor Vinduerne vare med Blomfter belyffe,
Dg Taget gav gjenlyd af Gjæflernes Sang,
Dg Harper og Bægrene flang paa en Gang.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Dg ind traadte Hjalmar i Krigerens Skrud
Dg Harperne taage med Hast,
Forbitret han gaar mod sin troløse Brud
Dg griber i Brudkronen fast.
Han river den vildt af det mørkbrune Haaret,
Saa bleg, som hun alt var paa Dødsleiet baaret
Saa Hulda med Dødsfræel og bævende Barm
For sin svegne Kjærestes hævnende Arm.

Brudgommen han lofted mod Hjalmar sit Sværd
Men Hjalmar lofted og sit,
Han raabte: „Du, Usling, blot do er du værd!
Mit Sværd bider bedre end dit“.
Som Løver de kjæmpede nu mod hverandre,
For Livet stred han og for Hævn stred den andre;
Som Ild lyste Dinenes gnistrende Par;
Men Sagen dog uvis og uafgjort var.

Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hast
I den hadede Modstanders Bryst,
Men denne alt ham havde Banesaar bragt,
Dg blegned med rallende Røst,
Sank Elskeren ned ved Forræderstfens Side,
Som ikke lod af med at græde og kvide
Naar hun paa den døende Ynglingen saa.
Saa bleg som en afbrukken Vilje han laa.

„O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jeg sveg
Hun raabte og Hænderne vred.
„At sverge er let, men det er ingen Leg
At bryde saa troløst sin Ed;
Nu nagende Kvaler mon pine mit Hjerte“.
Dg inden tre Dage hun døde af Smerte,
Bed Siden af Hjalmar hun jordeedes da,
Et Hgtepar blev de i Graven endda.

Hver Gang, siger Sagnet, naar Midnatten har
Sit taagede Tusmørke strakt
Den Bakken, hvor Hjalmar og Hulda før var,
Staar Hulda i sølverhvid Dragt,
Paa Bladsen, hvor tidt hun med Hjalmar har siddet
Dg lovet de Eder, som nu hun har sveget;
Hun klager og sukker med Taarer og bleg,
„O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jeg sveg!“

Pris 10 Dre.